

Yeni Sayfa

Rüzgar her şeyi yerinden sökmek istercesine esiyor, güneş ise her şeyi yakmak istercesine parlıyordu gökte. Bir gemi hiçbir şeyini kaybetmek istemiyor delice sallanıyordu denizde.

Kağıt Gemiler düştü aklıma. Tekrar okudum. Her okuyuşumda yeni bir şeyler farkediyor başka şeyleri ise kaçıırıyordum.

Kaçırdıklarımı belki bir gün yakalarım diyip bıraktım. Farkettiklerimi de unutmamak için tekrar tekrar okudum ve kendime hatırlattım. Sonra tekrar unuttum.

Bu sefer de Beyaz Gemi düştü aklıma. Tekrar okudum. Sonra ne oldu hatırlamıyorum.

Ve bir gece haddim olmayarak yazmaya başladım. Unutmaktan korkuyordum, tekrar aynı şeyleri hatırlayamam diye korkuyordum.

Bir şiir yazdım bu kitaba, o çocuğa, maral ananın evlatlarına ve kendime. Yazabilmek için kovdum uykuyu, o gece beni bıraktı ve gitti. Geri döndüğünde ise bir suçluyu bıraktı kucağıma. Geceler boyu kaldı benimle. O da gitti ama ne zaman gitti ve şimdi nerede bilmiyorum. Unuttum onu da.

Tek hatırladığım göğsümdeki sancı. Ne zaman kağıda eğilsem kalemi kavrasa elim

Sağ yanımdan bir şey

içimden kopup kağıda yerleşmek istiyor sanki.

Ve o kopup gitmeden hiçbir şey yapamayacağım gibi

suç nedir

bu kadar suçlu aramızda dolaşıyor ve uykularımızı bölüyorken

hala masum olan var mıdır bilmiyorum

ben zaten masumiyete hiç inanmıyorum

neyse buraya bilmem kaçınıcı suçumu yazıyorum

onun başının altından çıkıyor bu kalabalığı besleyen bahaneler

ve bahaneler besliyor suçları

suçlardır zehirleyen insanları

şimdi masalımı anlatma zamanı

Her şey apaçık ortadayken kaleme el sürdüğüm ve yazmaya yeltendiğim için suçluyum.

Hatırlayabilmek için kağıtla sırdaş olduğum için suçluyum.

"Haydi... Madem bir kez kulak verdin, gerisini de getir; gel bu kâğıt gemiye bin. Suçu, suçluyu salıver gitsin aklından. Sadece bir masal anlatacağım sana. Kalemi masala alet edenin cezası çakıлтаşından büyük olmasa gerek..."

Ayşegül Çelik

ben o çocuđum
bir dağın eteklerine pusmuş kurtuluşumu taşıyan o beyaz gemiyi hayal ediyorum
dürbünümün merceklerine gemiler çizip gökyüzünde yüzdürüyorum
koca bir kayayla sırdaş olup umursamazlığından yakınıyorum
önce karalar bağlayıp
sonra af diliyorum

ben o çocuđum
bir masala sığınıyorum
ağaçlara kulağımyı dayayıp her gece masallar dinliyorum
öğütlerini heybeme katıp atımın üstünde yol gidiyorum
bu öğütler bana başka bir ağacın izini sürdürüyor
sonunda onu bulup masalımı tamamlıyorum

şimdi at dörtnala koşuyor
bulduğumuz masalı alıp kaçıyoruz birlikte
tamamlanmış bir masal artık silinmelidir bu dünyadan
silinmelidir ki insanlar yaşayacak bir sebep bulsun
yeniden yazsınlar masalı
ve tamamlayıp masalı
balık olsunlar

ben o balığımyı
uğuldadıkça ağaçlar, suyun şırıltısına bırakımyı kendimi
hep kıyılarında yüzdüğüm bu denizin
karanlığına gömölme vaktim geldi
masalımyı bitti ve gemi battı
balık olduğunu sandı çocuk
bir avuç suda boğuldu

ben o maralımyı
boynuzlarımda taşıdığım çocuklar birer yetişkin olup oturdukları boynuzu kestiler
halbuki daha ne beşikler sallanacaktı
bebekler birer tohum gibi evlere düşecek
neşe saçacaktı

bir embriyo tutunacak annesinin rahmine
bir ağaç gibi dallanıp saracaktı
ve doğduktan sonra
mor çiçekler bırakacaktı ardında

ben hiçbir şeyim
inandığım ve tutunduğum ne varsa gözlerimin önünde küle dönüyor
hiçbir şeyden ürkmüyorun
başı kesilmiş ama kaygısız bir maralın son anında kendimi buluyorum

bulduğum an her şey bir hayalle çevriliyor ve ben balık olup sulara karışıyorum

ve son nefesimi verdiğimde ne olduğumu bile hatırlamıyorum

Revision #1

Created 8 Mayıs 2024 17:37:48 by kutupaynası

Updated 8 Mayıs 2024 17:40:55 by kutupaynası